

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/204/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814205746
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5814205746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: COFIDIS, a.s., Bratislava, Suché mýto 1, IČO: 36 816 337, zastúpený splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária Antovszká, s.r.o., Bratislava, Bárdošova 2/A, IČO: 36 866 881, proti žalovanej: B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., K. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu spotrebiteľa BSO Čadca, Čadca, Fraňa Kráľa 2080, IČO: 42388911, v konaní o zaplatenie 1334,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/148/2014-96 zo dňa 16. decembra 2015, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti potvrdzuje.

V odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo rozsudkom č.k. 7C/14/2014-96 zo dňa 16. decembra 2015 zamietol žalobu o zaplatenie 1.002,51 eur, vo zvyšnej časti súd konanie zastavil a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd žalovanej uložil zaplatiť mu 1.334,20 eur a nahradiť trovy konania, na tom skutkovom a právnom základe, že dňa 31.03.2008 uzatvoril so žalovanou zmluvu o revolvingovom úvere č. 70116746. Žalobca poskytol žalovanej úverový limit vo výške 1.327,76 eur, ktorého čerpanie sa uskutočnilo poukázaním peňažných prostriedkov na bankový účet určený žalovanou v zmluve o úvere. Žalovaná prečerpala celkovo sumu vo výške 2.344,73 eur. Podľa všeobecných obchodných podmienok je žalovaná povinná riadne a včas splácať poskytnutý úver, predovšetkým je povinná platiť minimálne splátky úveru riadne a včas, inak môže žalobca ako veriteľ vyhlásiť úver za okamžite splatný. Žalovaná do podania žaloby uhradila celkovo sumu vo výške 3.611,50 eur. Úver je úročený, pričom za poskytnutie úveru je žalovaná povinná platiť žalobcovi úrok zo sumy poskytnutého úveru, a to vždy podľa aktuálnej úrokovej sadzby veriteľa, ktorú stanovuje veriteľ. Žalobca si voči žalovanej uplatnil celkovo 1.334,20 eur, ktorá čiastka pozostáva z úveru vo výške 1.186,52 eur a úroku za poskytnutie úveru vo výške 147,68 eur. Vzhľadom na viaceré čiastočné späťvzatia žaloby žalobca zotrval na žalobe o zaplatenie 1.002,51 eur, vo zvyšnej časti, v ktorej zbral žalobu späť, súd v súlade s ust. § 96 ods. 1 O.s.p. konanie zastavil.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa mal preukázané, že žalobca sa voči žalovanej domáha zaplatenia 1.002,51 eur, a to titulom nevrátenia časti úveru, ktorý bol žalovanej poskytnutý na základe

úverovej zmluvy zo dňa 31.3.2008. Zo zmluvy o revolvingovom úvere súd mal preukázať, že dňa 31.3.2008 účastníci uzatvorili úverovú zmluvu, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože veriteľom je žalobca, právnická osoba, ktorá poskytuje v rámci svojho podnikania úvery nebankovým spôsobom a žalovaná je fyzická osoba, ktorej bol úver poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej úverový limit, prostredníctvom ktorého žalovaná vyčerpala 2.344,73 eur. V tejto úverovej zmluve ani vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou tejto zmluvy, nie je dohodnutá výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pokiaľ aj všeobecné obchodné podmienky obsahujú určité všeobecné ustanovenia o splácaní úveru a minimálnej splátke úveru, konkrétna výška splátky úvery rozčlenená na istinu, úroky a poplatky tak ako predpokladá Zákon o spotrebiteľských úveroch tak to nie je v žiadnej časti zmluvy obsiahnutá. Vzhľadom na absenciu tohto údaju sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže podľa žalobcu žalovaná čerpala úver vo výške 2.3344,73 eur a do podania žaloby na tento úver zaplatila 3.611,50 eur, súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná úver dokonca „preplatila“, a teda zaplatila viac než bol poskytnutý úver, a preto je žaloba nedôvodná.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanej súd nepriznal náhradu trov konania, pretože hoci bola úspešná, náhradu trov konania si neuplatnila a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, v ktorej súd žalobu zamietol, žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

V písomnom odvolaní vytýkal prvostupňovému súdu nesprávne rozhodnutie, keď tento žalobu v časti zamietol. Poukázal na to, že podstatou zmluvy bolo, že veriteľ poskytne peniaze do určitej sumy v prospech dlžníka na jeho požiadanie a záväzkom dlžníka bolo vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky aj s úrokmi a vzniknutými nákladmi. Žalovaný podpisom zmluvy o úvere potvrdil, že sa so zmluvou o úvere oboznámil, súhlasil s ňou a uzatvoril ju v súlade so slobodnou a vážnou vôľou. Svojim podpisom tiež zobral na vedomie, že Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú vytlačené na rubovej strane tlačiva zmluvy a prílohy 1 a 4 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, považuje ich za dostatočne zrozumiteľné a určité a prejavu súhlas byť nimi viazaný. Teda žalovaný o povinnostiach vyplývajúcich mu zo zmluvy za poskytnutie úveru vedel. Oboznámenie sa so zmluvnými podmienkami považuje odvolateľ za základnú povinnosť oboch strán pri uzatváraní kontraktov. Zmluva o úvere je typom formulárovej zmluvy, čiže zmluvy, ktorú veriteľ používa vo viacerých prípadoch, kde je vopred pripravený návrh na uzatvorenie zmluvy a druhá strana môže návrh zmluvy len prijať, alebo tiež neprijať. V uvedenom prípade bola povinnosť žalovaného oboznámiť sa so znením všeobecných obchodných podmienok a v prípade, že by pre neho podmienky neboli prijateľné, zmluvu by neuzatvoril. Preto odvolateľ namieta, že zmluva o úvere obsahovala náležitosti uvedené v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, zmluva o úvere bola uzavretá na dobu neurčitú, išlo o revolvingový úver, ktorého podstatou je, že klient čerpá finančné prostriedky opakovane, v rámci určitého finančného limitu (úverového rámca). Revolvingový úver je neustále opakovateľný a obnoviteľný. Pri podpise revolvingovej zmluvy sa medzi zmluvnými stranami dohodne prvé čerpanie finančných prostriedkov z rozsahu úverového rámca. Na prvé čerpanie úveru sa po dohode stanoví výška splátok (suma) a ich počet (mesiace). Klient však po podpise revolvingovej zmluvy môže čerpať ďalšie finančné prostriedky v rámci úverového limitu. Z uvedeného vyplýva, že revolvingový úver možno zároveň nielen splácať, ale aj ďalej čerpať, a to až do maximálnej výšky stanovenej v zmluve. Na základe uvedeného je zrejmé, že možnosť čerpania úveru a jeho výška je v plnom rozsahu ponechaná na vôľu dlžníka a je obmedzená len maximálnym finančným limitom a nie dobou, do ktorej by dlžník musel úver čerpaný takýmto spôsobom splatiť. Čerpanie a splácanie revolvingového úveru závisí na klientovi, preto nemožno presne vyčíslieť počet splátok úveru ani dobu splácania úveru. Konečná splatnosť úveru nie je určená vzhľadom na uzavretie zmluvy na dobu neurčitú, platí však, že úver musí byť úplne splatený najneskôr v posledný deň trvania zmluvy o úvere, ak došlo k úkonu, ktorým sa má skončiť trvanie zmluvy o úvere. Odvolateľ dodáva, že pre špecifiká revolvingovej zmluvy je nemožné vopred určiť výšku a počet splátok opakovane čerpaného úveru, a to z jednoduchého dôvodu, že ani sám dlžník pri prvom čerpaní úveru v čase uzavretia zmluvy nevie, či v budúcnosti bude na základe revolvingovej zmluvy čerpať ďalšie finančné prostriedky, a ak áno, v akom rozsahu a aká výška splátky, ich počet a termíny budú z toho dôvodu dojednané. Odvolateľ ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhoval preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Žalovaná k podanému odvolaniu sa písomne nevyjadřila.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a podľa ust. § 156 ods. 3 vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu v časti, ktorá bola odvolaním napadnutá, potvrdil ako vecne správny. V odvolaní nenapadnutej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

S poukazom na ust. 219 ods. 1,2 O.s.p., ktoré tvoria základ potvrdzujúceho rozhodnutia v danej odvolacej veci, odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a s príhľadnutím na uvedenú právnu úpravu dospel k záveru, že nezistil dôvod, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietnutý.

S poukazom na uvedené, odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, keď považoval jeho odvolacie námietky za nedôvodné.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že zmluva medzi účastníkmi, ktorú uzatvorili dňa 31.3.2008 je spotrebiteľskou zmluvou. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že v zmysle bodu 1 bod 1.3.1. všeobecných obchodných podmienok je uvedené, že ju uzatvárajú podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a Obchodného zákonníka. Je nesporné, že navrhovateľ pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a odporkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, keďže pri uzatvorení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1,3,4 Občianskeho zákonníka). Správne prvostupňový súd konštatoval, že v tejto úverovej zmluve ani vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou tejto zmluvy nie je dohodnutá výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Preto vzhľadom na absenciu týchto údajov sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže podľa žalobcu žalovaná čerpala úver vo výške 2.344,73 eur a na tento úver zaplatila 3.611,50 eur, súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná úver dokonca „preplatila“. S poukazom na uvedené, odvolací súd konštatuje, že záver prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu, ktorý zohľadnil reálne čerpanie úveru a následné splatenie úveru, ktoré realizovala žalovaná, presvedčili aj odvolací súd o nedôvodnosti podaného návrhu, a preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Neopodstatneným odvolacím dôvodom žalobcu je jeho tvrdenie o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu, keď v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej predmetné základné právo neznamena právo účastníka na úspech v konkrétnom súdnom konaní, resp. povinnosť súdu akceptovať a vyhovieť všetkým návrhom účastníka. Inými slovami nie je porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 a nasl. Ústavy SR to, ak súd v konkrétnom konaní nevyhovie návrhu účastníka, či už procesnému alebo vo veci samej.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, úspešná bola žalovaná, ktorá si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, preto odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.